

עפ (תל אביב) 63957-12-24 - אספה טסמה נ' מדינת ישראל

ע"פ (תל-אביב-יפו) 63957-12-24 - אספה טסמה נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו
ע"פ (תל-אביב-יפו) 63957-12-24

אספה טסמה

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד פיה גלבר

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו - יפו

[15.09.2025]

כבוד השופט, סגן הנשיא שי יניב

כבוד השופטת דנה אמיר

כבוד השופטת מיכל רוזן עוזר

פסק דין

ערעור על הרשעת המערער על ידי בית משפט קמא (כב' השופט א. הרמלין) בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כחוק, לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק).
כמצוות סעיף 218 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), אנו מודיעים על קבלת הערעור וזיכוי המערער מהעבירה בה הורשע.

עובדות כתב האישום ועיקרי הכרעת הדין בבית משפט קמא

1. המערער הואשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כחוק לפי סעיף 275 לחוק, בעבירה של שימוש בכוח או איומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], תשכ"ט-1969, ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק. בית המשפט קמא זיכה את המערער מביצוע עבירה של שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי, הורה על ביטול האישום בעבירת האיומים מכוח סעיף 149(10) לחסד"פ, והרשיעו בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.4.2021 בשעה 4:12 לערך, שהה המערער עם שניים מחבריו בתל אביב כשהם תחת השפעת אלכוהול, ושוטרים הגיעו למקום בעקבות קריאה בדבר חשד להיזק לרכוש והתנהגות פרועה. לאחר בירור, החליטו השוטרים לעצור את אחד מחבריו של המערער (אשר כונה בהכרעת הדין עופר) (להלן: עידו) והכניסו אותו לניידת. המערער ניגש לניידת והתבקש על ידי השוטרים להתרחק מהמקום אך סירב. בעקבות כך ביקשו ממנו השוטרים להזדהות, אך המערער סירב והחל להתרחק מהמקום כשהוא אומר שאין ברשותו תעודה מזהה. השוטרים ניגשו אליו וביקשו שוב שיזדהה אך המערער עמד על סירובו. השוטרים הסבירו למערער כי אם לא יזדהה יאלצו לעצרו, אך הוא המשיך בסירובו למסור את פרטיו, אז הודע לו כי הוא עצור. בהמשך כתב האישום נטען כי המערער התנגד למעצר, תוך שהדף את השוטר, שלח את ידיו מאוגרפות לכיוונו וקילל אותו, וכי התפרע, סרב למסור ידיו לאזק והתנגד בכוח לכניסה לניידת תוך שהוא מקלל. נטען כי גם במהלך הנסיעה המשיך המערער לקלל ואיים על השוטר, וכך גם בהגיעו לתחנת המשטרה.
3. בהכרעת הדין הבהיר בית המשפט קמא כי הדגש הראייתי בקביעת העובדות מושם על תיעוד הווידאו ממצלמות הגוף של השוטרים באירוע (להלן: הסרטונים). בנוסף, ציין קושי עם טענתו של המערער לפיה הזמין משטרה למקום, ועם טענתו לפיה קילל ואיים על השוטר שעצר אותו על מנת שישאיר את מצלמת הגוף שלו פתוחה ולא יפגע בו - באופן הפוגע באמינותו. עוד ציין כי הגם שהמערער טען כי הותקף על ידי שוטר בתחנת המשטרה, טענה זו לא עלתה בחקירתו או במענה לכתב האישום והוא לא הגיש תלונה למח"ש. בנוסף, דחה בית המשפט קמא את טענת המערער ליחס מפלה מצד השוטרים בשל מוצאו האתיופי ומצא כי "מבחינה אובייקטיבית צפייה בתיעוד האירוע אינה תומכת כלל בטענה נגד השוטרים". נקבע שיחס השוטרים למערער נבע מהתנהגותו הפסולה ולא משיקולים גזעניים, כי "התיעוד מן השטח אינו מותיר ספק כי התנהגותו (של המערער - בית המשפט) כלפי השוטרים הייתה שונה לחלוטין מהתנהגות חבריו ולא לטובה", וכי "צפייה בסרטונים מלמדת כי הנאשם הוא שקירב את עצמו לשוטרים שוב ושוב והתגרה בהם עד שפקעה סבלנותם".
4. לצד תיאור המערער כמי שהסתובב "לשוטרים בין הרגליים", התגרה בהם וזלזל בהם, וכמי שלא מיהר לציית להנחיותיהם, מצא בית המשפט קמא כי "הקטע שיש בו משום הפרעה מובהקת של הנאשם לפעולת השוטרים נקלט בשעה 4:32:51 במצלמות הגוף של שלושת השוטרים". שם, כתיאור בית משפט קמא, נצפה המערער אומר לעידו חברו אשר החל להתלוות לשוטר שביקש שיבוא עמו, "'שב בשקט', מושך מספר משיכות חזקות בידו של עידו לכיוון המנוגד לכיוונה של הניידת, ומונע מעידו למספר שניות ללכת עם השוטרים" (פסקאות 8-9 להכרעת הדין) (להלן: משיכת עידו כאשר עידו התבקש להתלוות לשוטר). הגם שעובדה זו לא נטענה בכתב האישום, בית המשפט קמא הרשיע את המערער בגינה, מכוח סמכותו לפי סעיף 184 לחסד"פ, וקבע כאמור כי מדובר ב"הפרעה מובהקת" וכי ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן. בהקשר זה הפנה לכך שהתרחשות זו תועדה בסרטונים, לכך שהסנגורית והמערער חקרו את השוטרים לגביה, וכן הפנה להתייחסות הסנגורית בסיכומיה, ול"התייחסות מפורטת" של ההגנה בדיון שהתקיים לאחר הגשת הסיכומים (להלן: הדיון המשלים). עוד ציין כי "ההגנה לא טענה אחרת בעניין זה". אף נקבע כי "ההפרעה הפיזית האקטיבית" של המערער לפעולת השוטרים לא הייתה מעשה קל ערך ונדחתה טענת ההגנה לתחולת סייג זוטי דברים לפי סעיף 34 לחוק.
5. בית המשפט קמא ציין "בשולי הדברים" כי כדין התבקש המערער להזדהות על ידי השוטרים, ומצא כי "את יחסו השלילי של הנאשם לדרישת הזדהות המופנית אליו ניתן להבין ככזה שבא על רקע החשש לקיומו של שיטור יתר כלפי יוצאי אתיופיה".

6. כאמור, בסופו של דבר, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו כחוק. את זיכוי מעבירה של שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר נימק בכך שקיים ספק לגבי חוקיות מעצרו. את ביטול האישום באיומים הסביר בכך שהאיומים הושמעו לאחר מעצר המערער שיש ספק בחוקיותו, תוך שמצא כי הרשעת המערער באיומים בנסיבות עומדת בסתירה לעקרונות של צדק והגנות משפטית מכוח סעיף 149(10) לחסד"פ. תמצית טיעוני המערער

7. טענות באת-כוח המערער הן כי המעשה בגינו הורשע המערער אינו מקיים את יסודות עבירת ההפרעה לשוטרי במילוי תפקידו כחוק, כי המעשה חוסה תחת הגנת זוטי דברים, וכי לא היה מקום להרשיע את המערער על יסוד עובדות שלא נטענו בכתב האישום מכוח סעיף 184 לחסד"פ, ואף לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן. 8. אשר לטענה לפיה המעשה בגינו הורשע המערער לפי סעיף 184 לחסד"פ אינו עולה כדי הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו כחוק: לטענת באת-כוח המערער, היסוד העובדתי והנפשי הנדרש לשם הרשעה אינו מתקיים במקרה זה. בכל הנוגע ליסוד העובדתי נטען כי התנהלות השוטרים הייתה בלתי חוקית כך שלא מתקיימת הנסיבה "ממלא תפקידו על פי חוק" הנדרשת לשם הרשעה. אשר ליסוד הנפשי, נטען כי נותר ספק סביר בדבר כוונת המערער במעשיו, וכי בשלב בו משך המערער את ידו של עידו חברו, כוונת השוטרים כי עידו יתלווה אליהם לא הובהרה, וכאשר הובהרה, הרפה מאחיזתו. אף נטען כי לא הובאה ראיה לכך שהמערער שמע את דברי השוטרי לעידו, "אז בוא תעלה לאוטו" שנשמעו בקושי בסרטון. בנוסף, כי נפלה שגגה בקביעת בית משפט קמא לפיה הנחיית עידו לעלות לניידת שקולה להוראה להתלוות לתחנת המשטרה "וכך היא הובנה על ידי כל המעורבים", מבלי שהמערער נחקר בעניין. כמו כן בזמן שהשוטרי סימן לעידו במחוות גוף שיתחילו להתקדם לניידת, המערער התכופף מאחוריו ויישר את הכיסא, כך שקיים ספק סביר ביחס למודעותו. עוד צוין כי הגם שהמערער אחז בידו של עידו ומשך אותה, 8 שניות לאחר שאחז בה, ושנייה לאחר ששמע את "ההוראה המפורשת" לעידו "בוא איתנו בבקשה", הרפה ממנו. 9. בנוסף, לטענת באת-כוח המערער, גם אם מתקיימים יסודות עבירת הפרעה לשוטרי, קמה למערער הגנת זוטי דברים. זאת, משהמניע למעשי המערער, הנעוץ באחר, מלמד על קלות המעשה, ובמישור הפיזי המערער הפעיל כוח מינימלי לשניות בודדות. כמו כן, משהעבירה בוצעה על רקע אירוע שולי ונטול אופי עברייני, ונטען שאף קיים אינטרס ציבורי להקל עם המערער בנסיבותיו. עוד נטען כי קיים פער ממשי ברמת החומרה בין מעשה המערער לדוגמאות אליהן הפנה בית המשפט קמא, ובענייניו אף נפל דופי בהתנהלות השוטרים ובעמדת המדינה ביחס למעשים המתוארים בכתב האישום.

10. לטענת באת-כוח המערער, בנסיבות המקרה אף לא היה מקום לעשות שימוש בסעיף 184 לחסד"פ לשם הרשעה על יסוד עובדות שלא נטענו בכתב האישום. זאת משהעבירה בה הורשע היא ברף נמוך ביותר, מאחר והראיות הרלוונטיות להרשעה היו לנגד עיני המאשימה לפני הגשת כתב האישום, ובשים לב לכך שהעובדות שבבסיס ההרשעה חורגות באופן משמעותי מן העובדות המתוארות בכתב האישום, כשמעשי המערער המתוארים בכתב האישום לא הלמו את הרף הנדרש להרשעה ולא הובילו לכך. עוד נטען כי לא ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן ולא מתקיים היסוד הטכני-דיוני, והיסוד הענייני-מהותי בהקשר זה. נטען כי היו בפי ההגנה טענות אותן הייתה מבקשת להעלות לו ידעה כי תיתכן הרשעה בגין המעשה (כגון אלה שהעלתה במסגרת הערעור), וכי ההגנה לא יודעה בשום שלב על כוונת בית המשפט לעשות שימוש בסמכות בסעיף 184 לחסד"פ לשם הרשעה, אף לא במסגרת הדיון המשלים שקיים בית משפט קמא לאחר הסיכומים (להלן: הדיון המשלים), ולכן ההגנה אף לא התייחסה לאפשרות זו.

11. בדיון הוסיפה והדגישה באת-כוח המערער טענתה לפיה גם אם המערער התנהל באופן שאינו מנומס ובגסות, הוא לא ביצע עבירה פלילית, הביעה טרזניה כלפי התנהלות השוטרים, והבהירה כי במוקד הערעור השימוש שעשה בית משפט קמא בסעיף 184 לחסד"פ. בהקשר זה הוסיפה שהמערער אף לא נחקר אודות משיכת עידו כאשר עידו התבקש להתלוות לשוטר, ובית המשפט קמא לא בחן את היסוד הנפשי ומודעות המערער כנדרש לשם הרשעה. כן טענה שמטרתו של הדיון המשלים לא הובהרה על ידי בית משפט קמא. תוך הפנייה לסעיף 216 לחסד"פ טענה כי לא ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן גם ביחס למעשים נוספים אשר קדמו למעצרו של עידו ונחזים בסרטונים, והתייחסות ההגנה להתרחשות עובר למעצרו של עידו נגעה לחוקיות מעצרו בלבד.

תמצית טיעוני המשיבה

12. באת-כוח המשיבה הפנתה לסרטונים ולהשתלשלות האירוע. לטענתה, במהלך האירוע ועובר למעצרו של עידו, הפריע המערער אקטיבית לשוטרים בניסיונם להבין את אשר ארע במקום. עוד לטענתה, הסרטונים ביססו את כל המיוחס למערער בכתב האישום, נעשה עמו חסד בכך שהורשע בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו כחוק בלבד, וניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן. לטענתה, בית המשפט קמא תיאר את הנחזה בסרטונים כמכלול "כאשר יש מנעד של אירועים שמבססים עבירה של הפרעה לשוטר" ומשיכתו של עידו כאשר עידו התבקש להתלוות לשוטרים היא "הפרעה מובהקת" אשר הובילה להרשעה תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ, לאחר שניתנה למערער הזדמנות להתגונן.

דיון והכרעה

13. מבלי להקל ראש בדופי שנפל בהתנהלות המערער במהלך האירוע, כשקביעות בית המשפט קמא בהקשר זה בדיון יסודן - לאחר שבחנו את הכרעת הדיון וטיעוני הצדדים הגענו לכלל מסקנה כי דיון הערעור להתקבל. זאת, בשום לב לעובדות כתב האישום, שאין כוללות כל התייחסות להתנהלות המערער עובר למעצרו של עידו, ומשמצאנו שגגה המצדיקה התערבותנו בשימוש שעשה בית משפט קמא בסעיף 184 לחסד"פ.

14. כידוע, לפי סעיף 184 לחסד"פ בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה התגלתה מן העובדות שהוכחו, גם אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. מדובר בסמכות שבשיקול דעת, וכפי ששב וציין בית המשפט העליון מפי השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין (04.09.2007) (להלן: פסק דין קליין) בפסקה 43: "החריג שבסעיף 184 לחוק צריך להתפרש על רקע הכלל הרחב, התוחם את הדיון הפלילי למסגרת פרשת העובדות המתוארת בכתב האישום. על שום כך, החלתו מתחייבת בצמצום ובמשורה, כביטוי לצורך באיזון ראוי בין הצורך בחשיפת האמת ובעשיית צדק, לבין הבטחת זכותו של נאשם למשפט הוגן".

15. אשר לתנאי שעניינו הזדמנות סבירה להתגונן: בע"פ 63/79 עוזר נ' מדינת ישראל, פס' 2 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ברק, פס"ד לג(3) 606 (1979) (להלן: הלכת עוזר) נקבע מפי השופט, כתוארו אז, ברק, כי הזדמנות סבירה להתגונן כוללת יסוד טכני-דיוני ויסוד ענייני-מהותי. עניינו של היסוד הטכני-דיוני הוא בהזדמנות סבירה לנאשם להתנגד להבאת ראיות לעניין עובדות שאינן מוזכרות בכתב האישום, לחקור עדים ולהביא ראיות משלו. עניינו של היסוד הענייני-מהותי הוא במתן הזדמנות סבירה לנאשם לפתח ולייצב קו הגנה כנגד אישום שאינו מופיע בכתב האישום, אך עולה מתוך העובדות שהובאו לפני בית המשפט.
16. בפסיקה נקבע כי השאלה אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן נבחנת בהתאם לאמות-מידה שונות ולנסיבות "שכן, אין ההחלטה להרשיע בעבירה שלא יוחסה לנאשם מלכתחילה בכתב האישום, כהחלטה בשאלה אם הייתה לנאשם הזדמנות להתגונן מפני קביעת מימצא על-פי חומר הראיות; ואין דומה שאלת ההזדמנות הסבירה להתגונן מפני מסקנה משפטית, להזדמנות הניתנת לנאשם כדי להתגונן מפני קביעת מימצאים עובדתיים העולים מחומר הראיות" (ע"פ 6426/21 מדינת ישראל נ' ביטון (28.1.2024), ולהרחבה נוספת, ראו פסק דין קליין פסקאות 42-46). עוד נקבע כי "אם קו ההגנה שבנה לעצמו הנאשם כלפי האישום שהופיע בכתב האישום כולל בחובו גם את קו ההגנה אותו היה מציב הנאשם לאישום בו הורשע אין לומר כי הנאשם הופתע, וכי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן" (הלכת עוזר, פס' 2 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ברק).
17. בעניינינו, מבחינת השתלשלות ההליך בבית משפט קמא נותר לפחות ספק אם ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן טרם הרשעתו מכוח סעיף 184 לחסד"פ. כך, עולה שהמערער לא הוזהר בשום שלב של המשפט כי בית המשפט קמא יעשה שימוש בסעיף 184 לחסד"פ לשם הרשעתו בגין משיכתו של עידו, ובעת עדותו לא התייחס המערער למשיכתו של עידו על ידו ולא נחקר על כך בחקירה נגדית. אמנם, אין חובה כי המערער יזהר לשם הרשעה תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ, אך ברי כי מדובר בנתון עובדתי בעל חשיבות בעת בחינה אם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן. גם בדיון המשלים בבית משפט קמא לא נאמר למערער באופן מפורש כי בכוונת בית המשפט להרשיעו תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ בגין המעשה, ואף לא הוצע לו להשלים עדותו בהקשר זה (הגם שנשאל שאלות בקשר אליו על ידי בית המשפט). בנוסף ובפרט, מנימוקי הערעור אף נראה כי בפי המערער טענות הגנה קונקרטיות ביחס למעשה בגינו הורשע תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ, הנוגעות ליסוד העובדתי וליסוד הנפשי של העבירה, אשר לא הועלו או נדונו בבית משפט קמא.
18. בנסיבות אלה מצאנו כאמור טעם בטענת באת-כוח המערער לפיה לא ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן, ולמצער קיים חשש לכך. נבהיר, לטעמנו, אין בעובדה שהשוטר יוגב נשאל, בין היתר, לגבי המעשה בחקירתו הנגדית, או בכך שהסנגורית התייחסה בפסקה אחת בסיכומיה לדברי השוטר יוגב בהקשר זה כדי להוביל למסקנה שונה. אף לא בכך שלא "טענה אחרת" בכל הנוגע להרשעה מכוח סעיף 184 (כשכאמור, מפרוטוקול בית משפט קמא עולה כי הדבר לא נאמר מפורשות).

19. יתרה מכך : כאמור, הרשעה מכוח סעיף 184 לחסד"פ היא סמכות הנתונה לשיקול דעת בית המשפט אותה יש להפעיל בזהירות ובהתחשב בכלל הנסיבות (ע"פ 534/84 אסתר אריה (פנחס) נ' מדינת ישראל פ"ד מא(3) 561 (1985), פסק דין קליין) - ובעניינינו, לאחר בחינת הנסיבות מסקנתנו היא כי לא היה מקום לעשות שימוש בסמכות, גם אם היינו קובעים בדוחק כי ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן.
20. ודוק: ראשית, אין חולק כי הראיות המבססות את העובדות שעל יסודן הורשע המערער תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ היו בפני המאשימה בעת הגשת כתב האישום, אך היא בחרה שלא להאשימו בגין. אמנם, אין בכך להוות חסם משימוש בסמכות מכוח סעיף 184 לחסד"פ (ע"פ 8168/05 פלינק נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (31.5.2007)), אך מדובר בנתון בעל משמעות אותו יש לשקול בעת הפעלת שיקול הדעת. כדברי השופטת, כתוארה אז, ביניש, בדנ"פ 4603/97 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 160, 197 (1998):
- "לא למותר להוסיף, כי יש בעובדה שהיה בידי התביעה חומר ראיות שניתן היה להרשיע על-פיו, והיא נמנעה מלהאשים בגינו, נימוק כבד משקל שבית-המשפט יביאו בגדר שיקוליו לעניין ההרשעה. שיקול זה יש בו טעם כפול: ראשית, משום שמלכתחילה לא ראתה התביעה עניין ציבורי בהשגת הרשעה על יסוד אותן עובדות; ושנית, משום ההגנות כלפי הנאשם המחייבת זהירות וריסון בנסיבות כאלה".
21. שנית, המאשימה לא עתרה להרשעת המערער תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ, ומדובר במהלך יזום של בית המשפט קמא בהכרעת דינו. הגם שהמהלך מותר על פי חוק, ברי כי יש לעשותו במשורה ובזהירות בהינתן אופיו האדברסרי של ההליך. שלישית, מבלי להקל ראש, אופי המעשה, במהלכו משך המערער בעידו למספר שניות בודדות, ושחרר אחיזתו מיד כששמע את הוראה מפורשת לעידו להתלוות לשוטר, אינו כזה המצדיק מהלך חריג של הרשעה תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ בנסיבות הכוללות, ואף בשים לב לזיכוי המערער מעבירה של שימוש בכוח או איומים למנוע מעצר וביטול האישום בעבירת האיומים.
22. נדגיש, מקובלות עלינו לחלוטין קביעות בית המשפט קמא והדופי שמצא בהתנהלות המערער במהלך האירוע. כך גם קביעתו כי לא היה יחס מפלה מצד השוטרים כלפי המערער על רקע מוצאו האתיופי או בכלל. כפי שקבע בית המשפט קמא, גם אנו מוצאים כי: "מבחינה אובייקטיבית צפייה בתייעוד האירוע אינה תומכת כלל בטענה נגד השוטרים", ועולה כי יחס השוטרים למערער נבע מהתנהגותו הפסולה ולא משיקולים גזעניים.
23. עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שמהכרעת הדין נראה כי התייחסות בית משפט קמא להתנהלות המערער בשטח בזמן האירוע כמתגרה ומזלזלת "השונה לחלוטין מהתנהלות חבריו ולא לטובה", מתייחסת למעשיו עובר למעצרו של עידו, שאינם חלק מעובדות כתב האישום. זאת בעוד שביחס למעשים המפורטים בכתב האישום, ובכללם גם סירוב המערער להזדהות כשנדרש לעשות כן, לא מצא בית משפט קמא כאמור להרשיעו. בהקשר זה, ראו דרך התייחסות בית המשפט קמא לסירוב המערער להזדהות כמצויה "בשולי הדברים" בלבד בסעיף 18 להכרעת הדין (לאחר שנקבעה הרשעת המערער בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו כחוק תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ, המצויה בסעיף 15 להכרעת הדין).
- במקרה זה, בהינתן ממצאי הכרעת הדין, התייחסות בית משפט קמא לסירוב להזדהות בשולי הדברים כאמור, והטענות שבבסיס הערעור, ומשמצאנו כי לא היה מקום להרשיע את המערער תוך שימוש בסעיף 184 לחסד"פ, אנו מורים על זיכוי. בהתאמה, העונש אשר הוטל עליו מבוטל.
- ניתן היום, כ"ב אלול תשפ"ה, 15 ספטמבר 2025, במעמד הצדדים.
- שי יניב, שופט, סגן הנשיא
דנה אמיר, שופטת
מיכל רוזן עוזר, שופטת